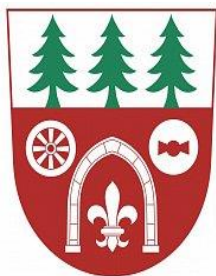

Václav Mařík

V rámci projektu Příběhy našich sousedů jsme oslovili Václava Maříka, protože má nejen silné vazby na naši školu, ale skoro celý život, s menšími přestávkami, žije v Mukařově.

Václav Mařík se narodil 2. 1. 1942 v Praze v porodnici na ostrově Štvanice. Jeho dětství nebylo jednoduché, jelikož se narodil v průběhu druhé světové války. Jedna z jeho vzpomínek na tuto událost byla, když zamával na nacistického vojáka. Do tří let žil s rodiči a starší sestrou v Mukařově, kde jako tříletý zažil oslavy konce 2. světové války. Uchoval si i vzpomínku na setkání se sovětskými vojáky, kteří ho svezli na koni, což byla jeho první a zároveň poslední zkušenost s jízdou na koni.

Václav zažil mnoho historických momentů a pohyboval se na místech, „kde kráčely dějiny“. Třeba když začal navštěvovat Dismanův rozhlasový dětský soubor sídlící v budově Českého rozhlasu na Vinohradské třídě, protože se mu líbilo herectví. Tam se setkal s mnohými českými herci a dalšími umělci (např. Otýlie Beníšková, Karel Weigel). Zároveň rozvíjel i své tělo po fyzické stránce v Sokole, a dokonce se účastnil i na dlouho posledního XI. všesokolského sletu v roce 1948 (před sjednocením tělovýchovných organizací). Václavova rodina do Mukařova jezdila pouze na víkendy a o prázdninách. Po dokončení základní školy začal Václav Mařík studovat na gymnáziu na náměstí Míru. Během studia spoluzakládal rokenrolovou kapelu, kde měl na starosti technické záležitosti (osvětlení, zvuk). Seznámil se zde a chvíli sledoval počátek úspěšné kariéry hudebníka Petra Jandy (zakladatele skupiny Olympic).

Své zaujetí technikou rozvíjel na pedagogické fakultě v Plzni, kterou ukončil jako aprobovaný učitel fyziky, chemie a technických prací. V letech 1963–1965 odsloužil své povinné dva roky vojny v Josefově. Poté nastoupil v oblasti Praha-východ do prvního zaměstnání na základní škole v Úvalech a natrvalo se přestěhoval, vlastně vrátil, do míst svého dětství.

Rok 1968 ho zastihl už v Mukařově, kudy se přesouvala vojska spřátelených armád hlavním tahem na Prahu a pomalu se rozplývala naděje na lepší zítřky se socialismem s „lidskou tváří“. Dokonce zažil pár horkých chvil, když se snažil vyfotit sovětské vojáky.

Vystřídal několik základních škol v okolí Mukařova, až zakotvil v té místní, kde působil od roku 1972. Učil v Čelákovících, Uhříněvsi, v Úvalech a Mnichovicích, kde se jako učitel fyziky podílel na výrobě pomůcek pro výuku a nesmazatelně se zapsal do paměti tehdejšího osazenstva školy. Povedlo se mu totiž svými experimenty způsobit pár neškodných výbuchů. Po přesídlení do ZŠ Mukařov už podobné pokusy neprováděl.

Velikou souhrou náhod se dostal do tvůrčího týmu, který pracoval na nové učebnici fyziky. Pan Mařík přesně naplnil pořekadlo „zlaté české ručičky“, protože navrhované pokusy popisované v knize pečlivě vyzkoušel, a dokonce si vyrobil i potřebné pomůcky k jejich realizaci.

Vedle své učitelské profese se věnoval fotografování. Ve škole měl u kabinetu zbudovanou temnou komoru, kde si fotky sám vyvolával. V Mukařově vyučoval občas i matematiku a zůstal tam až do roku 2004, kdy odešel do zaslouženého důchodu.

Činorodý je Václav Mařík i dál. Je připraven sdílet své zkušenosti životní i pedagogické. Přijímá pozvání na různé besedy s učiteli, dětmi, zkrátka všemi, kteří projeví zájem.